

קבוקות

אם אין לנו מקירום שבל עקר הוצרך לתלמידים של השמות, של המידות ושל הספרות, הוא כדי שנדע שאנו צריכים להתבונק במדותינו של מקום, ושאנו יכולים להתבונק בפה, ושאינו אנו יכולים להתבונק בגבורה של מעלה בלא השאייה למדותינו. אם אין אוור זה פרוש לפנינו, אין לנו מקירום כלל את כל התקן של חכמה המידות, של יסוד הספרות

והאצלות, של הנושא היסודי של מעשה סרפהה.

מלבדת היא לנו הוכחה האלהית את המידות את הספרות האלהיות, כדי לידע שבמדותינו של הקדוש ברוך הוא אנו צריכים להתבונק.

1. The divine philosophy [the Cabbalah] teaches us the attributes of God, the divine *sefirot*, that we may know it is for us to link our lives with the attributes of the Holy One, praised be He.

2. We must study God's names, His attributes, the *sefirot*, so that we know it is incumbent on us to cleave to the attributes of God, that we have the capacity to cleave to them, and that we cannot cleave to God in His awesome transcendence. If this is not clear to us then we have no understanding of the concept of the divine attributes, of the basic meaning of the *sefirot*, and of the fundamental significance of the mysteries of the "chariot."*

כ"י אס-שמר תשמר אֶת־
כל-המצוה הֵזאת אֲשֶׁר אַנְכִי מִצְנָה אֶתְכֶם לְעֵשָׂתָה
לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַכְתָּ בְּכָל־דָּרְכֵיכֶם וְלִדְבְּרָה

ה

ה

בָּנָה

ד

לג'י
ט'ג

←

ה' הי קל רחם וחנון ארך אפים ורב חסד ואקית. נ' צר
חסד לאקלפים נשא צו וקשע וספאה ונקה ...

ה

ב' 31.

Hashem, Hashem, God, Compassionate and Gracious, Slow to Anger, and Abundant in Kindness and Truth; Preserver of Kindness for thousands of generations. Forgiver of Iniquity, Willful Sin, and Error, and Who Cleanses ...

ה

Rebbe Chama bar Chanina said: "What is the meaning of the verse, 'The Lord your God, shall you follow' (Devarim 13:5)? Is it possible for a person to walk and follow the *Shechinah* [the Divine Presence]?"

Rather this teaches us to follow God's attributes: just as He clothes the naked, as it is written: "And God made for Adam and his wife garments of skin, and He clothed them" (Bereishit/Genesis 3:21), so too must you clothe the naked.

God visits the sick, as it is written: "God appeared to him [Avraham/Abraham who was recovering from his circumcision] in the plains of Mamre" (Bereishit 18:1), so too must you visit the sick. God comforts the mourning, as it is written:

ואמר רבי חמא בר חננא מא דכתיב אחרי ר' אלקים תלכוי אפ"ה לארם להלך אחר שכינה? ...

אלא הלך אחר מידותיו: מה זה מלכיש ערומים דכתיב ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כהנות עיר וילבשים, אף אתה הלבש ערומים;

הקב"ה ביקר חולים דכתיב וירא אליו ה' באלווי מمرا, אף אתה ביקר חולים;

These blessings echo the wording of Psalms 146:7-8: "The

LORD sets captives free; the LORD gives sight to the blind; the LORD raises those bowed down." To the extent possible, our sages have avoided using original phraseology in prayer. They greatly preferred to use biblical idioms, for what right does man have to address the King of kings with his limited vocabulary? Only the prophets, who conversed with God and to whom the Infinite Will was revealed, had the proper idiomatic forms and sentence structure that could reliably be used in prayer. The more we rely on the precedence of the prophets, instead of on our own wording, the more secure we are in our liturgical approach to God.

A second reason these terms are employed is that they have moral and ethical connotations. God heals the blind, frees the prisoners, lifts up the oppressed. Each utterance of praise is filled with an ethical motif, a moral principle that must also be realized by man himself. When we pronounce these *berakhot*, we not only thank God for the normal physiological functions of man, but we acknowledge God's all-inclusive morality and announce publicly our commitment to imitate His ways.

גרכין (ט)

עין איה

כ. "רָק שְׁפָתִיה נָעוֹת", מכאן למחפל ציריך שיחזור בשפתיו. "וּקְולָה לֹא יִשְׁמַע", מכאן למחפל שלא ישמעו קולו בחפילתו. חכלית התפילה היא התגברות השלימות הפנימית, בהתחזוקות הנפש הרוחנית, ע"י התקרובותה לציור האמתי האפשרי לה בהכרת יוצרה והבנת יחשה לירבן כל העולמים. והנה יסוד הדעת הוא להבין שאם שתכלית השלימות היא השכל והכרה האמיתית, אבל א"א שיבא לחכלה הנשגבת הזו כ"א כישתמש עם כל כוחותיו וכשרונותיו לזה, דהיינו ישתמש בהרגש במקומות שציריך הרגש, וישתמש בפעולות במקומות שציריך פעולות שע"י ישתלים השכל וחכבר הכרה ותביאו התפילה לשילימות תכליתה. ע"כ ציריך שיחזור בשפתיו, להוות שתבא לו שלימות המדעתית ע"י פעולותיו הגופניות, ה策יקות להשתלמות היצור.

(2)

תמונה מרן ה"חפץ חיים"
ערב גסייתו המתוכננת לארץ ישראל

הקדמה

ט/גאמ 603

תברך הטוב והמייטיב המתחסד עם כל ברואיו, כדכתיב (תהלים ק"ל כ"ה): "נתן לחם לכל בשר כי לעולם חסdon", וביתר לבני ישראל עם קרוביו האוהבים לו מאד, עד שקראמ בשם "בניים" ו"חלה ד" וצום לילכת בדרכיו, שהם דרכו החסד והרחמים והחנינה, וכדכתיב (דברים י' י"ב): "וועתא ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה וגונ' לילכת בכל דרכיו". ואיתא בספרי (פרשת יעקב פסקה מ"ט): אלו דרכי הקדוש ברוך הוא, שנאמר (שמות לד ו' ז' ד' אל רחום וחנן". ואומר (יואל ג' ה'): "כל אשר קרא בשם ה' ימלט". אין אפשר לו לאדם לקרוא בשם ה' אלא מה המקומ נקרא רחום וחנן, אף אתה הי' רחום וחנן ועשה מתנות חנוך לכל וכו'. ולא פעם אחות הזריר אותן השם יתברך על זה, כי אם בשמונה מקומות אמר כענין זהה. [בעקב פרשה א' פסוק ז', ובחמשי פסוק י"ב, ובשביעי פסוק כ"ב, ובראה פרשה שלישי פסוק ה' עין שם בפירוש רשי", ובשפטים פרשה חמישי פסוק ט', ובתמא פרשה שלישי פסוק י"ג, ובששי פסוק ט', ובנ齊בים פרשה שביעי פסוק ט"ג]. ולבד זה כל התורה מלאה מזה, כאשר נבאר הכל אם ירצה ה' لكمן.

3

Perhaps this elaborate emphasis in the Book of Genesis on God's creation was meant to be converted into a moral challenge to man, that as God created, so should man. The foundation of our morality is: "And you shall walk in His ways" (Deut. 28:9),⁷ that we imitate God. Man, like God, is often faced with *tohu vavohu* (utter desolation) and he does not know where to begin. He doubts his ability to say *Yehi or* ("let there be light"). It seems that the world can never be illuminated, such is the prevailing gloom (*hoshekh*). Yet man is bidden by the principle of *imitatio Dei* to create, to be a *shutaf* (partner) in *Yetzirah*, fashioning form out of chaos. Of course, man does not create *ex nihilo*, as did God, though at times it seems to man that his task is as formidable as if it were *yesh me'ayin* (from absolute nothing).

Man must be creative in both the material (*eretz*) and the spiritual (*shamayim*) realms. There are diseases to conquer (*verapo yerape*, Ex. 21:19), rivers to control, miseries to extirpate (*ve-khivshuha*, Gen. 1:28). Conquering and settling Eretz Yisrael, *kibbush veyishuv ha'aretz*, are also *mitzvot* of *yetzirah*. The Torah tells us that particular territories were assigned to each nation, not only to the Jews, for them to develop according to their creative genius, while Eretz Yisrael was assigned to the Jews (Deut. 32:8, 9).⁸

2) "As I held that young sapling in my hands," Rav Kook replied, "I remembered how the Sages elucidated the verse, 'Follow the Eternal your God... and cling to Him' (Deuteronomy 13:5). They asked:

!) >> > ^ > S > i'

Is it possible for flesh and blood to ascend to the heavens and cling to the Shechinah, about Whom it is written, "For the Eternal your God is a consuming fire" (Deuteronomy 4:24)?

Rather, understand the verse as follows: At the beginning of creation, the Holy One engaged in planting, as it says, "God planted a garden in Eden" (Gen. 2:8). Similarly, when you enter in the Land of Israel, you should first engage in planting, as it is written, "When you will come into the Land, you shall plant all types of fruit trees" (Leviticus 19:23). (*Vayikra Rabbah* 25:3)

"When I grasped that tender sapling in my hands and prepared to plant it in the holy earth," Rav Kook continued, "I contemplated these words of the Sages. I felt as if, at that very moment, I was clinging to the Shechinah, and I was overwhelmed with feelings of awe and reverence!"

3)

Commenting on the phrase, "and there was evening" (Genesis 1:5), the Midrash (Gen. Rabbah 3:7) states:

R. Judah b. R. Simon said: "Let there be evening (*yehi erev*)" is not written here, but "and there was evening (*va-yehi erev*)."⁹ Hence we know that a time order existed before this. R. Abbahu said: This proves that the Holy One, blessed be He, went on creating worlds and destroying them until He created this one and declared, "This one pleases Me; those did not please Me."

(4)

כַּלְעָדָה

וְנִדְקַר דָּתָה אֶל-מִשְׁהָ לְאָמֵר: דָּבָר אֶל-כָּל-עֵדָה בְּנֵי
 שָׂרָאֵל וְאֶמְرָתָה אֶל-הָעָם קָדְשִׁים תְּהִוָּה כִּי קָדוֹשׁ אָנָּי דָתָה
 אֶל-הָעָם:

(1)

אור החיים י"טב

עד יראה על זה כדרה: קדושים מתיישן תמיד, פרוש אין הפסיק למצואו זו, כי כל שער מהקדשה אשר יגנו עדין;
 ישנו בקדר הכותת שער אחר למעלה מופיע, כי אין שעור לסדרות בקדשה בקצצתן לכל הרוצה לטל את שם.
 ואא ולמד מפזרגות פבאים זו למעלה מזו, ומשה עולה על גביהם, ואילו שיכל להיות פדרגה גדולה מפלה, והא
 מדרגות מלכמ משיהם הפער בעטר עטרות, כמוון מפסק (ישעה יא:ב) "ונפה עלי רום ה'" וג'.

טווילין י.ג.י.ג.י.

בְּרִישָׁה לְזֹכּוּן הַמְדוֹת

(2)

ב. בְּרִישָׁה לְזֹכּוּן הַמְדוֹת

איְנָה נִפְסַקְתָּ מַעוֹלָם, כִּי גַם אִם זָכָן הָאָדָם אֶת מַדּוֹתָיו בְּהִיּוֹתוֹ
 בְּמַעַמְדָד רֹנְחָנִי מִמְצָע, כִּשְׁמַתְגַּדֵּל מַוְצִיא הָאָתָעָלָמוֹת חַיִם
 מִפְעַמְקִי הַתָּהָוֹ, שְׁבָאִים אֲצַלְוּ לִידֵי גָּלוּי נִפְשִׁי, וְאֶלְהָה הַמְלָקִים
 עַנְזִין לֹא נִתְבְּרַרְוּ מַעוֹלָם, וְצָרִיכִים תְּמִיד זֹכּוּן חַדְשׁ. וּמִתּוֹךְ
 בְּן צָדִיקִים שָׁאַיָּן הַגָּדוֹל פּוֹסִיק מֵהֶם, שְׁהָרִי הָם הַוֹּלְכִים מִתְּמִילָה
 אֶל חִיל, עֲוָסָקִים תְּמִיד בַּתְשׁוּבָה בְּפָעַל, שָׁאַחַד מִמְלָקִיק
 נִפְשּׁוּבִים הָוּא זֹכּוּן הַמְדוֹת וּבְרוֹן.

דברים יא ז כ ב

(ככ) וְזֹבְחָה בָו. אָמֵר ר"א בְסֻוף*, וְהוּא סָוד גָדוֹל.

(3)

161 שחרית לחול • קריית התורה

The Torah is placed on the scroll and the bai calls a koh to the scroll. See laws 380-394.

וְנִגְלַה וְתַרְאָה מִלְכָתוֹ עַלְיוֹן בְּמִן קָרְבָּן, וַיְהִי פְּלִיטָנוֹן וּפְלִיטָתָה עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל
 לְחַנּוּ וְלִחְסֹד וְלִחְדָּמָס וְלִחְצָן וְלִמְרָא אַמְרָן. הַכְּלָבָן גָּדוֹל לְאַלְהָנִין וְתַנְזֵן בְּבּוֹדָה לְתֹהָה.

*פְּהָן קָרְבָּן, יַעֲמֹד (פְּלִוִי בְּן פְּלִוִי) הַבְּכָהָן.

בְּרָוֹן שְׁעַטְנָן תָּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקָרְשָׁתוֹ.

בְּבָאֵי קָרְל followed by the scroll:

וְאַתָּם הַזְּבָקִים בְּיַהְוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִם כָּלְכָם הַיּוֹם.

The appropriate portions are to be found from page 1056.

The scroll shows the section to be read. The עליה touches the scroll at that place
 with the tip of his tassel, which he then kisses. Holding the handles of the scroll, he says:

עליה בְּרָכוֹ אֶת יְהוָה הַמְבָנָה.

קָרְל בְּרָוֹן יְהוָה הַקְּבָרָן לְעַלְמָן וְעַד.

דברים

(4)

